

ת"פ 3727/96 - מדינת ישראל נגד מושך מל"ת בע"מ, אסעד אמאра
(אסיר)

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 3727-96 מדינת ישראל נ' מוסך מל"ת בע"מ ואח' תיק חיצוני

בפני כבוד השופט זיו אריאלי מדינת ישראל	מראשינה נגיד	נאשימים
1. מוסך מל"ת בע"מ 2. אסעד אמרה (אסיר)		

החלטה **(הנאשם 2)**

בפני בקשה לעיכוב ביצוע פקודת מססר אשר הוצאה נגד הנאשם 2 בגין אי תשלום קנס שהוטל עליו בגין דין שנית לפני מעלה מ- 20 שנה, ביום 21.11.1999.

רקי

- .1 הנאשם 2 (להלן: הנאשם), אשר במועדים הרלבנטיים היה מנהלה של הנאשםת 1, הורשע בעבירות על חוק מס ערף נוסף. ביום 21.11.99 נגזר דין של הנאשם, והוא שט עליון עונש מאסר בפועל (לריצוי בדרכו של עבודות שירות), מאסר מותנה וכן קנס בסך 50,000 ₪, או 7 חודשים מאסר תמורה.
  - .2 הנאשם לא שילם את הקנס, ומשכך הגישה המआשימה בקשה ליתן בעניינו של הנאשם צו מאסר חלף הקנס. ביום 16.3.21 נעתרתי לביקשת המआשימה, וחתמתי על צו המורה על מאסרו של הנאשם (הנאשם מרצה ביןתיים עונש מאסר, בגין תיק אחר).
  - .3 אין זו הפעם הראשונה בה פונה הנאשם לביטול פקודת המאסר שניתנה בעניינו בתיק זה. כבר ביום 11.1.16 ניתנה החלטת כב' השופטת א' דגן, בעניינה של בקשה קודמת שהגיש הנאשם, ולפיה "אין מקום לביטול פקודת המאסר, ועל המבקש לפנות למרכז לגביית קנסות לשם הסדרת חובו". הנאשם הגיש בקשה לעיון חוזר בהחלטה זו, ודיוון בבקשת התקיים ביום 26.1.16. בהחלטתה מאותה יום קבעה כב' השופטת ש' ברסלב כי לא מצאה טעם להתערב בהחלטת כב' השופטת א' דגן מיום 11.1.16. עוד נקבע, כי לנאשם ניתנה התראה כדין, וכי נתקיים התנאים שנקבעו בראע' 837/2011 **מדינת ישראל נ' גוסקוב** (20.11.12). עם זאת,

1 tiny

© verdicts.co.il - דין פסקי כל הזכויות שמורות

ולאור הסכמת המאשימה, הורה בית המשפט כי פקודת המאסר שניתנה בעניינו של הנאשם - תועוכב ככל שילם את יתרת קרן החוב, ב- 12 תשלום חודשיים שווים. עוד נקבע כי ככל שהנאשם לא ישלם את אחד מהתשלומים, ניתן יהיה להפעיל את פקודת המאסר - לאלאר.

.4. הנאשם לא支付ים עם החלטה מיום 26.1.26, והגיש ערעור לבית המשפט המחויז (ע"פ 46201-02-16). בין היתר טען הנאשם בהודעת הערעור, כי הקנס התישן. ביום 22.8.16 הודיעו ב"כ הנאשם לבית המשפט המחויז, כי בעניינו של הנאשם ניתן צו כניסה נכסים, וכל הליכי הגבייה שננקטו נגדו - הוקפאו. לאור זאת, אף בוטלה פקודת המאסר מושא הערעור. משך ביקש הנאשם להורות על מחיקת הערעור, תוך שהוא שומר על כל טענותיו. ביום 24.8.16 ניתן פסק דין המורה על מחיקת הערעור.

.5. ביום 20.11.23 הוגש על ידי המאשימה (באמצעות המרכז לגבית קנסות) בקשה מחודשת ליתן פקודת מאסר בעניינו של הנאשם, שכן הנאשם לא שילם כל תשלום בגין הקנס. ביום 21.11.21 הודיעו למרכז לגבית קנסות להגיש אינדיקציה לכך שהकנס לא התישן. ביום 10.3.21 הוגש תגובה מפורטת של המרכז לגבית קנסות, ולאחר האמור בתגובה הודיעו כאמור ביום 16.3.21 כי על פניו, נראה לכוארה כי הקנס לא התישן ויש מקום להיעתר לבקשתה.

.6. ביום 12.4.21 הגיע הנאשם בקשה לעיון חוזר בהחלטה מיום 16.3.21, ולביטול צו המאסר שניתן בעניינו. ניתנה החלטה המורה על עיכוב ביצוע פקודת המאסר, ודין בבקשת הנאשם התקיים ביום 21.5.21.

תמיצית טענות הצדדים:

.7. לטענת הנאשם, הרשותו היא בעבירות מסווג עוון. עונש המאסר חלף קנס - התישן, שכן תקופת ההתיישנות לעונש בעבירות עוון היא בת 10 שנים [סעיף 10(2) לחוק סדר הדין הפלילי]. מאסר חלף קנס הינו בגדר "עונש שהוטל", כמשמעותו בסעיף 10 לחוק סדר הדין הפלילי.

.8. נטען בנוסף כי התראה הראשונה טרם הוצאה פקודת מאסר נשלחה לנאשם ביום 4.11.14, למעלה מ- 15 שנים מהיום שנקבע לביצוע התשלום הראשון לפי גזר הדין (גזר הדין, כזכור, ניתן ביום 21.11.1999 והמועד לביצוע התשלום הראשון של הקנס נקבע ליום 1.12.99). לפיכך, גם אם תימנה תקופת ההתיישנות על פי הדרך שהצעה המאשימה - הרי שתקופת ההתיישנות חלפה.

.9. לחילופין, נטען כי נוכח השינוי הקיצוני בהתקנות המאשימה, הן בגבית הקנס והן בהפעלת המאסר חלף הקנס - לא יהיה זה נכון להורות על מאסרו של הנאשם.

.10. בדין מיום 26.5.21 הוסיף וטען ב"כ הנאשם, כי גזר דין ניתן ביום 19.11.21, והדרישה הראשונה לתשלום החוב נשלחה לנאשם ביום 25.10.12, דהיינו בחלוף למעלה מעשר שנים. התראה ראשונה טרם

ביצוע פקודת מאסר נשלחה לנאשם ביום 20.1.15, 16 שנים לאחר שניתן גזר הדין. משכך, שני רכיבי העונש -
הן הকנס והן המאסר חלף הকנס - התיישנו.

.11. עוד הוסיף הסגנור, כי הוראת סעיף 10(ג) לחוק סדר הדין הפלילי בראורה. היא מונה את העילות
העוצרות את מירוץ ההתישנות (חוסר יכולת לאתר את מי שהוטל עליו העונש, וכן שהות מחוץ לישראל בשל
התמחיקות מריצוי העונש). מניעות משפטית לגבות קנס (בשל הליכי חדלות פרעון בהן היה נתון הנאשם) - אינה
בגדר עילה המפסיקה את מירוץ התישנות. Natürlich במידה, כי גם לו היה מתקיים אחר החריגים המונויים בסעיף
10(ג) לחוק סדר הדין הפלילי, הרי שהוא לא מביא ל"אייפוס" תקופת התישנות [ומனין מחדש של תקופת
התישנות בתום האירוע המפסיק]. מכל מקום - גם לאחר תום הליכי פשיטת الرجل של הנאשם [שנת 2003] -
חלפו למעלה מעשר שנים.

.12. בתגובהה בכתב ציינה המאשימה, כי נכון ליום 19.4.21 פתוחים לנאשם 50 תיקים שונים במרכז לגביית
קנסות. כולל חובותיו עומד על כרובה לשני מיליון ל"נ. בין הנקנס מושא התק שביבני - הוטל על הנאשם קנס בסך
50,000 ל"נ. גובה החוב (לרבות תוספת פיגורים) עומד כiom על כרובה ל- 000 134,000 ל"נ, ואולם הנאשם לא שילם
כל תשלום בגין החוב.

.13. המאשימה הסבירה כי לאחר שחלף המועד לתשלום הকנס, העבירה מזכירות בית המשפט את הנקנס
לגביה באמצעות המרכז לגביית קנסות (26.6.02). בגין החוב נשלחו דרישות לתשלום חוב בתאריכים:
9.8.12, 17.10.12, 3.12.12, 12.7.19, 4.8.17, 27.2.20. הנאשם לא פעל להסדרת חובותיו, ומשכך החל
המרכז בהליכים לגביית החוב (עיקולי צד שלישי). ביום 6.7.15 פנה המרכז לראשונה להליך של הפעלת
פקודת מאסר. טרם עשותו כן, ביום 4.11.14, נשלחה לנאשם התראה טרם הפעלת פקודת מאסר, אולם
חלפה כולה עד הפעלה, בשל קושי באיתור הנאשם.

.14. המאשימה ציינה בנוסך כי בהמשך להחלטת כב' השופטת שי' ברסלב מיום 26.1.16 - הגיע הנאשם
בקשה לפרוס את ביצוע התשלומים. המרכז לגביית קנסות הגיע עם הנאשם להסדר פרישה - אולם הנאשם לא
עמד בו. התראה עדכנית נשלחה לחיב, ובשלב זה הנאשם הגיע ערעור [ע"פ 43201-02-16]. בית המשפט
המחזיז הורה על עיכוב ביצוע המאסר חלף תשלום הנקנס, וזאת עד חודש 9/2016. ביום 26.6.16 ניתן צו כינוס
נכסיים נוספים בעניינו של הנאשם, וזאת במסגרת הליכי פשיטת רגל של הנאשם. לאור זאת המאשימה הקפיאה
את המשך ההליכים נגד הנאשם. ביום 14.8.17 בוטל צו היכinos נגד הנאשם, ותיקו הנאשם במרכז לגביית
קנסות חזרו למצוות פעיל. בין אוגוסט 2017 לספטמבר 2019 נעשו ניסיונות לאתר את הנאשם. ביום 16.9.19
פנה המרכז פעמי נספח לנאשם, על מנת להניעו לשלם את החוב ללא צורך בהפעלת פקודת המאסר. ביום
7.1.20 נשלחה לנאשם בקשה להסדיר את חובו ביחס לשלווה תיקים [לרבות תיק זה]. בוצעה לנאשם
הפחתה של החוב, במסגרת הסדר, וכן פריסת החוב המופחת לתשלומים. הנאשם לא מילא אחר תנאי ההסדר,
הוא בוטל. ביום 3.3.20 הפיק המרכז פעמי נספח התראה לנאשם, טרם הוצאה פקודת מאסר. התראה
נמסרה לנאשם ביום 6.9.20, וביום 19.10.20 הופקה פקודת מאסר נוספת.

.15. בכל הנוגע לטענת ההתיישנות טענה המאשימה, כי גזר הדין ניתן ביום 21.11.99, כי הנאשם היה מצו' בהליך פשיטת רג'ל בין התאריכים 29.6.00-30.10.03, ובמהמשך בין תאריכים 5.2.12-26.6.16. לנאים נשלחו דרישות בתאריכים 25.10.12, 18.12.12, 30.3.20, ובוצעו עיקולי בנק ביום 27.2.13, התראות לפני ביצוע פקודת מסר בתאריכים 20.1.15, 23.12.15, וכן פניות להגעה להסדר פרישה בתאריכים 26.1.16 ו- 7.1.20. נטען, כי במהלך השנים ננקטו הליכים שונים על ידי המרכז לגביית קנסות, באופןו ה"מאפס" את מירוץ התיישנות. בהקשר זה נטען כי כל פעולה גביה של הקנס - מתחילה מחדש את מירוץ התיישנות [לענין זה הפניה המאשימה לבג"ץ 1618 סצ'י נ' עיריית תל"א, פ"ד נב (2) 542].

.16. משכך, נטען כי פקודת המסר ננקטה לאחר שמצו ההליכים אחרים נגד המבוקש, וכי הקנס לא התיישן. נטען בנוסף כי לשיטת המאשימה, אין להפריד בין רכיב הקנס לבין רכיב המסר חלף הקנס, ודין שווה מוחל על שניהם. ככל שהקנס לא התיישן, הרי שגם המסר חלף הקנס לא התיישן. המסר חלף הקנס אינו עונש עצמאי ונפרד, אלא כלי לאכיפתו של תשלום הקנס.

דין והכרעה:

.17. לאחר שנתיי דעתינו לטענות הצדדים ועינתי בכתב הטענות - הגיעו לכל מסקנה כי הקנס, ואיתו גם המסר חלף הקנס - התיישן. אציין כי בהקשר זה מקובלות עלי מרבית טענות המאשימה. ואולם, ישום המתווה הנורטטיבי על עובדות המקרה שבפני, מוליכות למסקנה בדבר התיישנות הקנס שהוטל על הנאשם. אבואר את מסקנתי.

.18. כאמור, גזר דין בענינו של הנאשם ניתן ביום 21.11.1999. על פי גזר דין, על הנאשם לשלם קנס בסך 50,000 ל"י, ב- 20 תשלום חדשים שווים, כאשר התשלום הראשון יבוצע לא יאוחר מיום 1.12.1999. התשלום האחרון, לפיך, יבוצע לא יאוחר מיום 1.7.2001. הנאשם הורשע בביצוע עבירות מסווג עוון, ולפי הוראת סעיף 10 לחוק סדר הדין הפלילי, מקום בו הורשע אדם בביצוע עבירה מסווג עוון, ועברו 10 שנים מיום שפסק הדין נעשה לחלוות, הרי ש:

"עונש שהוטל לא יתחילו בביצועו, ואם נפסק ביצועו לא ימשיכו בו"

.19. יצא מנוקdot הנחה, בטענת המדינה, כי המסר חלף הקנס הוא חלק אינטגרלי מהקנס, וכי דין התיישנות חלים באופן שווה - הן על רכיב הקנס והן על רכיב המסר חלף הקנס. בענין זה, מקובלות על-במלואן טיעוני המאשימה, המפורטים בהרחבה בכתב, שהוגשה ביום 3.5.21.

.20. אניich בנוסף, אף זאת בטענת המדינה, כי כל פעולה שבוצעה לצורך גביית הקנס - עוצרת את מירוץ התיישנות ומחייב אותה **לנקודת ההתחלתה**. בצדκ הפניה המאשימה לבג"ץ 1618 סצ'י נ' עיריית תל-אביב, פ"ד נב (2) 542, שם נקבע על ידי כב' השופט א' מצא כי:

"**הציג דרישת חוזרת לתשלום קנס שהוטל בדוח חניה מהוות המשך ביצוע העונש כמשמעותו בסעיף 10 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן - חוק סדר הדין הפלילי).** נקיית מהלך צזה, לפני חלוף תקופת התuishנות, מוחזירה את מירוץ התuishנות לנקודת התחלה, ומניין התקופה מתחילה מראשיתו".

ור' מסקנה דומה ברע"א 10/2000 מנצח-טהורש נ' מדינת ישראל (1.4.08), שם נקבע כי:

"**כל דרישת חוזרת לתשלום קנס, שנשלחת בתוך תקופת התuishנות, מוחזירה את מירוץ התuishנות לנקודת התחלה, ומניין התקופה מתחילה מראשיתו.**"

.21. משכך, הרי שבענייןינו - ונוכח הוראת סעיף 10 לחוק סדר הדין הפלילי, תקופת התuishנות מסתיימת (לכל המאושר) בחלוף 10 שנים מהמועד לביצוע התשלום האחרון מבין תשלום הקנס, דהיינו ביום 30.6.2011

.22. אף לשיטת המאשימה, דרישת התשלום הראשונה נשלחה אל הנאשם ביום 9.8.12, דהיינו למעלה משנה לאחר תום מירוץ התuishנות. בעניין זה העלתה המאשימה טענה אחת וייחידה - בין ה- 29.6.2000 ל- 30.10.2003 הנאשם היה מצוי בהליך פשי"ר, ולפיכך כמה מניעות משפטית לגבות את הקנס. בהקשר זה הפנתה המאשימה לבש"פ 373/89 שטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד מג (2) 475, שם נקבע כי מי שהוכרז כפושט רגל, אינו רשאי לשלם לתקופת המדינה קנס שהוטל עליו בהליך פלילי, שכן תשלום שכזה יחשב להעדפת נושאים אסורה.

.23. אכן, בענייננו על הנאשם הוטל קנס, ולאחר מכן ניתן בעניינו צו כינוס. במצב דברים שכזה, הופך הקנס ל"חוב בר תביעה". המאשימה רשאית הייתה להגיש בגין תביעת חוב, ככל נושא אחר (אם כי, - וכפי שנקבע בעניין שטיין הנ"ל - בתקופת צו ה cynos, לא ניתן להורות על מסר בשל אי תשלום הקנס).

.24. לשיטתי, גם שהמדינה הייתה מנועה בתקופת צו ה cynos מהוצאת פקודת מסר בגין הקנס הלא משולם, הרי שיכולתיתה הייתה לפעול לגביית הקנס (למשל, בדרך של הגשת תביעת חוב). פעולה מסווג זה, היה בכוחה לעצור את מירוץ התuishנות ולהחזירו לנקודת התחלה.

.25. מכל מקום - לא מצאתי תמיכה לטענת המדינה, כי יש בתקופת צו ה cynos כדי לעצור או "לאפס" את תקופת מירוץ התuishנות. אזכיר, כי לפי הוראת סעיף 10(ג) לחוק סדר הדין הפלילי:

"**במנין התקופות האמוריות בסעיף קטן (א)(1) ו-(2) לא יובאו בחשבון פרק הזמן שבו לא היה ניתן לאתר את מי שהוטל עליו העונש ופרק הזמן שבו שהוא מי שהוטל עליו העונש מוחוץ לישראל,**

בשל התהממותו מRICTO עונשו"

אין מחלוקת, כי בין השנים 2012-2001, לא ביצעה המאשימה ولو פעולה אחת על מנת לאתר את הנאשם, ולהמציא לו דרישת תשלום הקרן. אין מחלוקת כי באותו פרק זמן לא שחה הנאשם בחו"ל. אף אין מחלוקת כי במהלך כל אותה תקופה לא בוצעה על ידי המאשימה כל פעולה לגביית החוב [אף לשיטת המאשימה, עיקולים אצל צד שלישי הוטלו לראשונה לאחר שנשלחה הדרישה הראשונית לתשלום הקרן, קרי לאחר ה- 9.8.2012].

.26. העובדה כי בין השנים 2012-2001 נוצרה תקופה בת שלוש שנים ובה מניעות משפטית מהוצאה פקודת מאסר - אין שמעוותה כי במהלך תקופה המնיעות "הוקפה" או "התאפס" מירוץ התיישנות. ניתן היה לבצע פעולותiae לאייתו הנאשם, ניתן היה לשלווה ולהמציא לו דרישת תשלום החוב, ונitin היה להגיש נגדו תביעה חוב במסגרת הליכי הפש"ר. המאשימה לא עשתה דבר מכל זה.

.27. המשקנה המתחייב היא כי הקרן התיישן, נכון פרק הזמן בן 11 שנים שחלף מעת שנית גזר הדין ועד משלוח דרישת תשלום הראשונית. אין בפעולות הגביה שביצעה המאשימה החל משנת 2012 כדי "להחיות" את הקרן. מטבע הדברים, נכון העובדה כי הקרן התיישן, הרי שלא ניתן גם להוציא פקודת מאסר בגין לקנס הלא משולם.

.28. אני מקבל לפיך את בקשה הנאשם, ומ לבטל את פקודת המאסר שניתנה בעניינו בתיק זה.

זכות ערעור חוק.

המצוירות תעביר את העתק ההחלטה לצדים.

ניתנה היום, כי תשרי תשפ"ב, 26 ספטמבר 2021, בהעדך
הצדדים.